

Vam sortir al carrer.

En Guillem va pensar que no n'hi havia prou amb picar les cassoles al balcó des de la penombra.

I vam començar a enviar missatges a tothom per sentir-nos acompanyats.

Verdi avall, la gent s'afegia a la protesta i el barri tornava a fer-se barri.

Aquella cassola coneixia bé de què anava tot plegat:
Abonyegada pels cops del cullerot per la indignitat i les mentides del mal govern, una i una altra vegada.

La indignació, la impotència i una barreja de ràbia i tristor que fan que si no crides rebentes!

Sí: vam baixar al carrer per sentir-nos gent i no bèsties.

Per ser còmplices en la revolta.
Per cridar als vuit vents del món que tenim consciència.
Per saber que no estem sols.
Per sentir-nos dignes.

Vam travessar la plaça de la Revolució, amb la cara ben alta. I ja n'érem més els qui cridàvem.

El repic de les cassoles es fonia amb el so esquerdat de la Marieta des de dalt del Campanar.
No hi érem tots, però picàvem fort.

Entre totes les mirades vaig veure la del Pere.
Anava sol i els ulls li espurnejaven.
Ens vam abraçar i des d'aquell instant tot tenia més sentit que mai.

Cridàvem per la llibertat dels presos.
Érem aquí per la llibertat del fill del Pere.
Per la nostra Llibertat.

Els havien tallat el telèfon.
A ells i als veïns del replà.
No havien pogut parlar encara amb el Jordi.
Tampoc havien pogut dormir.
En Pere tenia ganes de parlar, li calia parlar.

Vam parlar de fotografia, de l'òptica de les millors càmeres, les d'abans.

Vam parlar de la mili,

vam parlar de la vida,

de la festa,

dels grallers,

d'allò que ens feia riure

i vam tornar a riure.

«És molt fort haver de passar per això una altra vegada!».

Sí:

I vam riure perquè ens calia riure!

Perquè mai no ens deixarem robar el somriure ni la il·lusió de viure:

Valents, feliços, lliures!

Surt al carrer

per escampar la boira

ara que ja no brillen

els llums del Nadal.

Fes sentir la veu

dels qui mai criden

i canta amb la tendresa

dels mots compartits.

Ben innocent, desafia

la foscor de la gent superba

i penja una llufa

a sa ufana vanitat.

Fes-te gent i somia

pels qui han desaprès de somiar.

Riu a cor què vols i crida

per la teva Llibertat.